

**PRAVIDLA
RANDĚNÍ**

MŮJ VZTAH NA JEDNU NOC

**PENELOPE WARD
VI KEELAND**

BARONET

Pravidla randění

Můj vztah na jednu noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Vi Keeland, Penelope Ward

Pravidla randění - Můj vztah na jednu noc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRAVIDLA RANDĚNÍ

*MŮJ VZTAH
NA JEDNU NOC*

PRAVIDLA RANDĚNÍ

*MŮJ VZTAH
NA JEDNU NOC*

VI KEELAND
PENELOPE WARD

 BARONET

Copyright © 2023 by Vi Keeland & Penelope Ward

Translation © Eva Brožová 2025

Cover designer: Sommer Stein, Perfect Pear Creative

Cover Photographer: Marq Mendez

Cover Model: Karl Kugelmann

ISBN tištěné verze 978-80-269-2567-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2569-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2570-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2568-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Kapitola 1

Owen

Země volá Owena. “

Billie, manželka mého kamaráda, mi zamávala rukou před nosem.

Několikrát jsem zamrkal. „Promiň, co jsi říkala?“

„Neříkala jsem nic.“ Ukázala na můj mobil. „Ale už půl hodiny do něj zíráš. Zašli jsme si do podniku na šťastnou hodinku, a ty sis ani nevšiml ty holky, co si sedla vedle tebe a snažila se upoutat tvoji pozornost.“

Podíval jsem se vlevo. Barová židle byla prázdná.

Billie potřásla hlavou. „Už dávno odešla, kámo. Co máš v tom telefonu tak důležitýho?“

„Vlastně nic. Jen kontroluju pracovní maily.“

„Víš, co potřebuješ?“

„Co?“

„Kérku, piercing v bradavce a pár panáků tequily.“

Zachechtal jsem se. „Zaprvý, ten seznam je ve špatném pořadí. Potřeboval bych tequila, abych mohl vůbec ty dva další návrhy zvážit, a musel bych vypít mnohem víc než pár panáků, abych si nechal propíchnout bradavku. Nikdy jsem nepochopil, co je na tom lákavýho.“

Billie pokrčila rameny. „Je to sexy.“

„Co je sexy?“ Colby se vrátil ze záchodu a objal svoji ženu kolem krku. „Doufám, že mluvíte o mně.“

„Mluvím o piercingu v bradavce.“

Colby se zašklebil. „Pekelně to bolí, kámo.“

Vyvalil jsem oči. „Ty, upjatý Colby Lennon, sis nechal propíchnout bradavku?“

„Mojí ženě se to líbí. Tak proč ne?“

Potřásl jsem hlavou. „Nikdy mě nenapadlo, že se toho dožiju.“

Colby dopil zbytek piva ve sklenici. „Proč se vůbec bavíte o piercingu v bradavce?“

„Owen potřebuje odtrhnout oči od mobilu.“ Billie ukázala na natřískaný podnik. „Je tu spousta rajcovních holek, a on vyřizuje maily.“

I když měla Billie pravdu, dneska večer jsem neměl na balení ženských náladu. Vlastně jsem na to neměl náladu už delší dobu. Žádná se mi nelíbila. A tak jsem posledních několik měsíců hákoval ještě víc než obvykle.

„Víš, co potřebuješ?“ zeptal se Colby.

„Nech mě hádat... kérku, piercing v bradavce a pár panáků tequily?“

Colby se zazubil. „Ne. Zatáhnout za nás účet, protože moje ženuška a já máme hlídání už jen na půl hodiny, a než se vrátíme domů, chci se s ní pomuchlovat v postranní uličce.“

Usmál jsem se. „Chápu, kámo. Užijte si to. Tak zatím.“

Když jsme se rozloučili, snažil jsem se přivolat barmana, abych zaplatil účet, ale měl plné ruce práce. A tak jsem zamířil na záchod, abych se zčásti zbavil tequily se sodou, kterou jsem na baru popíjel. Na chodbě před dámami stála dlouhá fronta, ale u pánů bylo v podstatě prázdno. Když jsem stál u mušle, zazvonil

mi telefon. Jakmile jsem ho vylovil z kapsy, došlo mi, že nevyzváněl můj. Ten druhý chlápek zrovna odešel, a tak jsem si zapnul poklopec a obešel toalety, abych zjistil, odkud se zvonění ozývá. Pachatele jsem objevil v druhé kabince, na držáku toaletního papíru.

Mobily stály v dnešní době tisíc dolarů i víc, a tak jsem usoudil, že bych ho měl odevzdat barmanovi. Jinak by si ho mohl nějaký opilec strčit do kapsy. Než jsem se ale stačil vrátit do baru, začal znovu zvonit. Napadlo mě, že třeba volá na mobil jeho majitel, aby zjistil, kde ho nechal, a tak jsem hovor přijal.

„Haló?“

„Ehm... kdo je tam?“ zeptal se ženský hlas.

„U telefonu Owen.“

„Owene, jak to, že máte cizí telefon?“

„Právě jsem ho našel na pánských záchodech.“

„Na pánských záchodech kde?“

„V baru – Polo Place na Dvacátý první ulici.“

„Sakra. Přesně toho jsem se bála. Devyn má špatný den – vlastně špatný týden.“

„Kámoš to přehání s chlastem?“

„Kamarádka, a je to přesně naopak. Panáka pije naříkrát a ve frozen margaritě se jí rozpustí ledová tříšť dřív, než zvládne půlku skleničky.“

„Takže Devyn je ženská? Našel jsem její telefon na pánských toaletách.“

„Byla na dámy dlouhá fronta?“

„Jo, to byla.“

„Tak si asi odskočila na pány. Devyn *nesnáší* veřejný toalety. Čeká do poslední minuty a doufá, že to vydrží, než dorazí domů. Pak je to urgentní, takže prostě musí okamžitě. V restauracích chodí často na pány.“

„Proč nesnáší veřejný toalety? Má chorobný strach z bakterií nebo co?“

„Ne, měla dva blbý zážitky. Kdysi si odskočila na záchod v Applebee's, ale kabinka nešla zamknout. I když zjistila při čurání dveře nohou, vpadla dovnitř nametená ženská a vyzvracela se jí do klína.“

„Děláte si srandu?“

„Ne. Kéž by. Sice hned vyskočila, ale už bylo pozdě – byla celá poblitá a taky měla počuraný oblečení.“

„Skoro se bojím zeptat na ten druhý nepříjemný zážitek.“

„No, to byla na rande naslepo v klidný restauraci, kde si s sebou nějaká matka vzala do sousední kabiniky svého synátora. Klouček strčil hlavu pod přepážku, díval se, jak Devyn čurá, a když ji pak zahlídnul v restauraci, začal na ni ukazovat a z plných plic hulákat, proč nemá na kačence chloupky.“

Zachechtal jsem se. „To je celkem sranda.“

„Pro nás jo. Pro ni... moc ne. No, v podstatě to vysvětluje, proč Devyn nesnáší veřejný záchody. V poslední době je to ještě horší.“

Netušil jsem proč, ale začalo mě to zajímat. „Co se stalo?“

„Má příšernou matku, co na ni hází svoje problémy. A taky je roky zamilovaná do jednoho chlápka, který ji vodí za nos. A to nemluvím o jejích příšerných sourozencích, které Devyn považuje za svatoušky. Podle mě jsou to zplozenci pekla.“

„To mě mrzí.“

„Vážně?“ zeptala se žena.

Zamyslel jsem se. „Jo, fakt mě to mrzí. Je na houby, když máte příšerný rodiče a někdo vás vodí za nos.“

„Připadáte mi jako fajn chlap. Jakže se vlastně jmenujete?“

„Owen. A vy?“

„Mia.“ Odmlčela se. „Heleďte, když jsme teď kámo-

ši, nemohl byste se po Devyn podívat? Aspoň jí vrátíte mobil a já se ujistím, že je v pořádku.“

„Jo, to udělat můžu. Ale je tu dost narváno. Nemohla byste mi říct, jak ta vaše kamarádka vypadá?“

„Dlouhý, vlnitý kaštanový vlasy. Světlá pleť a zelený oči. Je malá, ale má správný ženský tvary. Tak trochu vypadá, jako by vystoupila ze sedmdesátých let – má takovej bohémskej šmrnc, jako kdysi Stevie Nicksová, ale je víc sexy.“

Rozhlédl jsem se po místnosti, ale tomu popisu nikdo ani vzdáleně neodpovídal. „Bohužel ji tu nevidím.“

Mia si povzddechla. „Pošlu vám fotku. Jestli je tam přítmí, možná jste si těch kaštanových vlasů nevšiml. Vydržte. Pošlu jí to na mobil. Pořád ji prudím, že nemá heslo, ale tentokrát je to výhoda.“

Za pár vteřin mobil cinknul. Otevřel jsem zprávu a objevila se fotka. I když asi budu znít jako totální idiot, při pohledu na ni se mi rozbušilo srdce. Ta holka byla nádherná, ale nešlo jen o tohle. Zakláněla hlavu při smíchu a... mě v tu chvíli popadla šílená touha zjistit, jak ten smích zní.

„Páni,“ vydechl jsem. Ale pořád jsem zíral na fotku v mobilu a nadržel si ho u ucha. Úplně jsem zapomněl, že s někým mluvím. Než jsem v dálce zaslechl Miin hlas.

„Haló? Owene, jste tam?“

„Sakra.“ Zvedl jsem telefon k uchu. „Promiňte. Chvilku mi trvalo, než jsem fotku otevřel.“

„Jasně. Došlo mi, že jste z ní paf. To se chlapům často stává, když Devyn uvidí.“

Zamračil jsem se. *Super.*

Zahnal jsem absurdní žárlivé myšlenky a znovu přešel podnik očima. „Obejdu to tady, jestli ji někde neobjevím.“

Prodíral jsem se zbytkem zákazníků, kteří sem přišli na šťastnou hodinku a teď vypadali *opravdu* šťastně, a rozhlížel se kolem. Už jsem to chtěl zabalit a říct Mie, že nechám telefon její kamarádky u barmana, když vtom jsem tu kočku z fotky zahlédl.

A stalo se to znovu. *Zase se mi rozbušilo srdce*. Tentokrát jsem si ale uvědomil, že to nejspíš souvisí s tím, že jsem dneska vypil moc kávy. Kofein může způsobit bušení srdce. Přece se mi *nerozbuší* srdce při letmém pohledu na neznámou ženu? V poslední době se mi to nestávalo, ani když mě pozvala k sobě domů.

Do hajzlu. *Evan Cooper* – v okruhu mých kámošů známý jako *McLúzr*. Ten chlápek byl totální kokot.

„Vidíte ji?“ zeptala se Mia.

„Jo, myslím, že jsem ji našel.“

„To je skvělý!“

„Jenže... se tulí k jednomu chlápku, kterýho nemám rád.“

„Nechte mě hádat. Je to hezoun, ale děvkař. Nejspíš vypadá jako filmová hvězda, rocker nebo tak něco?“

„Jak to víte?“

„Moje kamarádka je sice úžasná, ale má mizerný vkus na chlapy.“

„Tenhle maník je hezoun, to musím uznat dokonce i já. Mohl by se vydávat za bráchu Jareda Leta. Ale je to kretén. Tvrdí holkám, že vlastní řetězec fast-foodů, a přitom pracuje v McDonald's.“

Mia si hlasitě povzdechla. „Jo, to by odpovídalo.“

„Chcete zůstat na telefonu, než jí ho předám?“

„To by bylo prima. Moc díky, Owene.“

„Dobře, vydržte.“

Zamířil jsem do rohu, kde se k sobě tiskli McLúzr s Devyn, ale vzápětí jsem se zastavil, protože mu chrstla do obličeje pití. Když jí McLúzr položil ruce

na ramena a trochu do ní šťouchl, prodral jsem se k nim zbytkem hostů.

„Co se tu kurva děje?“ vykřikl jsem.

McLúzr zvedl ruce do vzduchu. „Ta mrcha na mě právě vychrstla pití.“

„Jo, a já viděl, že jsi do ní strčil. Na ženskou kurva sahat nebudeš. I kdyby ti plivla do obličeje.“

„Co je ti do toho, Dawsons?“

Udělal jsem krok k němu, napřímil ramena a podíval se na něj. McLúzr byl o patnáct cent'áků menší než já a hubený jak lunt; roztrhnul bych toho třasořitku vejpůl. „To tě nemusí zajímat. Teď se omluv a vypadni odsud.“

„Proč bych se omlouval?“

Udělal jsem další krok a nacpal se do jeho osobního prostoru. „Tak máš ještě míň času na to, abys odsud vypadnul, Coopere.“

McLúzr něco zamumlal, ale otočil se a odešel. Stejně jsem si nemohl pomoci. „A nevracej se bez deseti kuřecích nuget pro mě!“ dodal jsem.

Pobaveně jsem sledoval, jak mizí v davu. Jenže když jsem se obrátil zpátky, Devyn se *netvářila* pobaveně.

„Myslíš, že je to vtipný? Nějaký chlápek na mě sáhne, a ty se usmíváš?“

„*Proboha*. Nemyslím si, že to bylo vtipný. To sis špatně vyložila.“

„Prostě zmiz. Nechci, aby do mě strkal další *idiot*.“

„Idiot?“

„Přesně tak. Všichni jste stejní. Chcete jenom jedno.“

Potřásl jsem hlavou. Já jí pomáhám, a ta ženská mi nadává. „Neboj, zlato. Já od tebe nic nechci. Nejsi můj typ.“

Otočil jsem se k odchodu a pak mi došlo, že pořád držím v ruce její mobil. Netušil jsem, jestli její kama-

rádka zavěsila, ale hodil jsem telefon na barový pult. „Jo, a nemusíš mi děkovat, že jsem tě vytáhl z maléru a přinesl ti mobil. Užij si večer.“

Když jsem se vrátil na opačný konec baru, srdce mi rozhodně nebušilo vzrušením. Byl jsem *vytočený*. Hned bych odsud vypadnul, ale musel jsem zaplatit útratu. A tak jsem došel k místu, kde jsem předtím seděl s Billie a Colbym, a zatímco jsem čekal na barmana, tiše jsem zuřil. Naštěstí jsem nemusel čekat dlouho.

„Mohl bych zaplatit, prosím?“ zeptal jsem se, když ke mně přistoupil.

„Jistě.“

„Vlastně... můžu dostat ještě jednu tequilu? Zrovna jsem dostal kartáč za to, že jsem se snažil někomu pomoci.“

Barman s úsměvem vzal lahev tequily a sklenici. „Žádný problém.“ Nalil mi a posunul skleničku ke mně. „Tohle je na mě. Hned se vrátím s vaším účtem.“

Zvedl jsem sklenici ke rtům a podíval se na opačnou stranu barového pultu. Devyn telefonovala a dívala se mým směrem. Když jsem o pár minut později podepisoval účet, ucítil jsem, že ke mně někdo přistoupil.

„Takže jaký je *tvůj* typ?“ otázal se ženský hlas laškovným, kamarádkým tónem.

Vzhlédl jsem a spatřil toho posledního člověka, od kterého bych čekal, že se ke mně bude chovat mile – Devyn, tu ženskou, která mě zrovna sprdla. Sebral jsem z pultu kreditní kartu, zasunul ji zpátky do peněženky a při odpovědi jsem se na ni neobtěžoval podívat.

„Můj typ? Hlavně ženský, který mi nenadávájí, když se jim snažím pomoci.“

„Přišla jsem se ti za to omluvit. Tenhle týden jsem šíleně naštvaná na celý svět. Neměla jsem na tebe tak vyjet.“

Znělo to upřímně, a tak jsem risknul letmý pohled na ni a... *buch, buch, buch.*

Do hajzlu. Co to kurva je?

I když se mi to už před chvílí stalo, stejně mě to vykolejilo. Zíral jsem na ni a snažil se zjistit, co se sakra děje. Jenže ona si zřejmě vyložila moje mlčení tak, že její omluvu nepřijímám.

„Můžu ti aspoň koupit něco k pití?“ zeptala se. „Cítím se příšerně. Moje kamarádka Mia mi řekla, že ses mě snažil najít a vrátit mi mobil. Prý jí připadáš jako slušný chlápek. Podělal jsem to.“

Zaváhal jsem. Drama *není* nic pro mě. Měla však fascinující oči a už strašně dlouho mě nikdo nepřitahoval. Přesto jsem byl pořád vytočený...

Jenže pak se usmála. A ten úsměv byl skoro oslňující. Zářivý. Nádherný. Úžasný.

A najednou jsem králem přívlastků.

Zamrkala. „Jen jednoho panáka?“

Přikývl jsem. „Jasně. Jen jednoho.“

Slavná poslední slova...

Kapitola 2

Owen

Tenhle týden jsem nebyl ve své kůži. Poprvé, co tuhle práci dělám, jsem někoho zavedl k nesprávnému domu. Taky jsem přišel o zákazníka. A několikrát jsem přišel pozdě na schůzku s klientem. Kdybych to vedl takhle, nestal bych se jedním z nejlepších obchodníků s luxusními nemovitostmi ve městě; to bylo jasné jako facta.

Jenže jsem moc dobře věděl, v čem je problém. Několik posledních dní jsem byl posedlý jednou z nejlepších a nejhorších nocí svého života – nocí, kdy jsem potkal okouzující bohémskou ženu s kaštanovými vlasy. Taky nocí, kdy... se bez vysvětlení vypařila. Všechno je jednou poprvé, ne?

Jak jsem ji mohl nechat odejít? Jenže co jsem měl dělat, běžet za ní? Tohle nedělám. Owen Dawson neběhá za ženskými. Ženské běhají za mnou a většinou o ně nemám zájem. Od té doby, co jsem se s Devyn vyspal, uplynuly už tři dny, ale nedokázal jsem ji vyhnat z hlavy. Bylo ironií osudu, že první ženská, která ve mně po měsících – omyl, po letech – probudila nějaké emoce, se hned po sexu rozhodla zmizet.

Nedávalo to smysl. Báječně jsme se s Devyn bavili,

hodně se nasmáli, a když jsme spolu odešli z baru, byl jsem přesvědčený, že je to začátek něčeho úžasného. Zamířili jsme do nejbližšího hotelu, který byl jen o pár bloků dál, protože to vypadalo, že nedokážeme počkat ani minutu a vybrat si nějaké vzdálenější místo. Tak moc to mezi námi jiskřilo. A to, co se odehrálo za zavřenými dveřmi pokoje, se dalo popsat jen jako euforie.

Přesto mi po ní zbylo jen křestní jméno a vzpomínka na její chuť, vůni a to, jak byl sex s ní fantastický.

Míval jsem známosti na jednu noc, ale nikdy jsem si nepřál zpomalit čas, aby mi neutekla ani jediná vteřina. Přesně takhle jsem se s ní cítil – ještě předtím, než jsme se spolu vyspali. V tom je ten problém: nebyl to *jen* sex. Bylo to *všechno*. A já chtěl víc než jednu noc. Ani jednou mě nenapadlo, že uteče a nedá mi svoje telefonní číslo. Devyn byla jako Popelka až na to, že po ní nezůstal ani zatracený střevíček – jediný záchytný bod. Nic kromě jejího křestního jména.

„*Promiň.*“

To bylo všechno, co řekla, když mě nechala v tom hotelovém pokoji – ohromeného, pořád s tvrdým pérem.

Za co se omlouvá? Byl to nejlepší sex mého života, a i kdybych ji už nikdy neviděl, byl jsem rád, že se to stalo. Za nic bych to nevyměnil. Takže se rozhodně neměla za co omlouvat. Ta noc mě dostala z dlouho-trvající deprese. Myslel jsem si, že se mnou něco je, protože už celou věčnost ve mně nic, rozhodně ne žádná žena, neprobudilo žádné emoce.

Jednou o té noci možná řeknu klukům, ale nejdřív jsem se z ní musel vzpamatovat. Každopádně jsem byl přesvědčený, že minimálně jeden z nich při pohledu na mě pozná, že se něco stalo.

Já a mí tři nejlepší kamarádi jsme v New Yorku spoluvlastnili dům se čtyřiceti byty, ve kterém jsme všich-

ni bydleli. Colby, nejstarší člen party, byl několik let největší holkař ze všech, až konečně potkal lásku svého života Billie. Holden hrál v kapele na bicí a taky byl docela děvkař, než se usadil s Lalou, sestrou našeho kámoše Ryana. Nejbliž jsem měl asi k Braydenovi a oba jsme byli singl. V naší partě jsme před sebou neměli tajnosti. Byli jsme spíš jako bráchové a obvykle si všechno říkali. Vážně, když si jeden z nás prdnu, ostatní se to okamžitě dozvěděli.

Jenže kdyby se dozvěděli o *tomhle*, určitě by si mě kvůli tomu vychutnali. Ale nevím, jestli by mě dokázali naštvat víc, než už jsem byl naštvaný sám na sebe.

Ze zamyšlení mě vytrhlo tukaní na dveře.

Otevřel jsem.

Když Brayden vešel dovnitř, okamžitě jsem ucítil jeho oblíbenou kolínskou Polo. „Jedeme se do porodnice podívat na mimino. Přidáš se?“

Holdenovi a Lale se narodilo první dítě. Pátý člen naší party Ryan – Lalin starší brácha – zemřel před pár lety na leukemii. Za peníze, které nám odkázal, jsme koupili tenhle činžák. Už tady nebyl fyzicky, ale jeho duch nás nikdy neopustil.

Po té noci s Devyn jsem byl tak rozhozený, že mi návštěva maličké Hope málem vypadla z hlavy.

„Jasně,“ odpověděl jsem. „Ale sejdeme se až tam. Musím ještě něco vyřešit.“ Brayden se zatvářil skepticky. „Jako co?“

„Holden mi dal seznam úkolů, které jsem měl zařídit, až tady nebude, a jednu věc pořád odkládám. Chci ho uklidnit, že je to v cajku a všechno jsem splnil. Takže to potřebuju udělat, než odjedu.“

„O co jde?“

„O tu rodinu ve čtyřistadesítce. O tu ženskou, Veru, s těma drzýma parchantama – jak jim říkáme Frick

a Frack. V poslední době jsou zase stížnosti na kravál v bytě. Mám jí pohrozit, že je vystěhujeme, jestli se nezklidní.“

„A já. To ti nezávidím.“

„Hmm.“ Povyτάhl jsem obočí. „Proto se tomu vyhýbám jako čert kříži. Nechceš to udělat za mě?“

„Ani za nic. Na tyhle věci jsi mnohem lepší. Ty jsi z naší party ten zlej.“

Asi měl pravdu. „Díky.“

„Není zač.“ Zašklebil se, pak se na mě pátravě podíval a naklonil hlavu na stranu. „Jsi v pohodě?“

Usmál jsem se. „Jo. Proč?“

„Nevím. Připadáš mi... trochu mimo?“

„Blbost,“ zalhal jsem. „To se ti jen zdá.“

Přimhouřil oči. „No, jak myslíš.“

Když Brayden odešel, zamířil jsem nahoru ke čtyřistadesítce, nejistý, jak to navléknout. O té ženské, co tam bydlela, jsem věděl jen to, že je samoživitelka. V tomhle směru jsem s ní soucítit; s těmi dětmi to asi neměla jednoduché. Jenže nereagovala na žádnou stížnost ani děcka nezklidnila, i když jsme u ní byli během několika uplynulých měsíců už několikrát. Věděl jsem, že ukočírovat dva pubertáky není vždycky snadné, jenže nájemníci to nemůžou snášet donekonečna.

Zhluboka jsem se nadechl a zaklepal.

Dveře se otevřely. „Konečně. Je nejvyšší čas –“ Odmlčela se.

Cože?

Měl jsem pocit, jako by mi z plic zmizel veškerý vzduch. Možná mám halucinace, protože ta ženská přede mnou *nebyla* ta matka ve středním věku, která žila v tomhle bytě se svými dětmi.

Ani náhodou.

Ale tuhle osobu jsem znal.

Tuhle bohémskou krásku jsem znal důvěrně. Jen mě nenapadlo, že ji ještě někdy uvidím.

Co tady sakra dělá?

Ohromeně jsem vykřikl: „D-devyn?“

Potřásla hlavou. „Ne. Promiň.“

A zabouchla dveře.

„Promiň.“

To bylo to poslední, co mi řekla, než mě nechala v hotelovém pokoji, a teď to řekla zase, než mi zavřela ty zatracené dveře před nosem.

Mysli.

Mysli.

Co udělám?

Hrdost zvítězila. Rozhodl jsem se, že znovu klepat nebudu. *Kašlu na to.* Nepatřil jsem k lidem, kteří se ponižují nebo tlačí na pilu. Nevěděl jsem, jestli mám být naštvaný, nebo zmatený.

Očividně mě nechtěla vidět. Jenže já tu měl práci a Devyn ani nebyla ta osoba, se kterou jsem chtěl mluvit. *Že by hlídala děti?* Jiné vysvětlení mě nenapadlo.

Potřeboval jsem trochu času, abych vymyslel, jak na to reagovat.

Vážně se to děje, nebo se mi zdá nějaký idiotský sen?

Po odchodu z porodnice jsem se rozhodl jít těch pár bloků domů pěšky, abych si vyčistil hlavu.

Neměl jsem v úmyslu vykládat Holdenovi, co se stalo, než jsem se vydal do porodnice. Když ale poukázal na můj zvláštní výraz, neochotně jsem mu všechno vyklopil. Brayden část našeho rozhovoru zaslechl – jen to o záhadné ženě v domě, ne že jsem se s ní vyspal.

Brayden přiznal, že ji u nás během minulých dní několikrát potkal, ale netušil, kdo to je, ani že bydlí ve čtyřistadesítce. Jak je sakra možné, že *já* jsem si jí nevšiml? Ale víc než to, kdo je Devyn? Proč bydlí v tom problematickém bytě? Je skutečně slečna na hlídání? Ti dva tyrani už jsou na chůvu moc velcí, nebo ne? I když vzhledem k tomu, co vyvádějí, by rozhodně neuškodilo, kdyby na ně někdo dohlížel.

Po návratu do svého bytu jsem vytáhl z ledničky pivo, abych se vzpamatoval. Když jsem vypil asi polovinu, postavil jsem lahev na linku, pochlapil se a zamířil zpátky ke čtyřistadesítce.

Cestou po chodbě a ve výtahu ve mně pumpoval adrenalin. Možná tam Devyn už ani není. Možná jí skončila šichta a odjela domů. Ale pořád jsem Veře nepohrozil výpovědí, jak bylo mým úkolem, a ten jsem musel splnit, ať tam Devyn byla, nebo ne.

Říkal jsem si, že mám aspoň záminku, proč se tam vrátit.

Když jsem dorazil ke čtyřistadesítce, chvílku jsem sbíral odvalu zaklepat. Nakonec jsem se odhodlal zatukat klouby na dveře.

Ťuk.

Ťuk.

Ťuk.

Uběhlo pár minut a nic. Že by nebyl nikdo doma? Tušil jsem, že jistá žena s kaštanovými vlasy na opačné straně dveří mě schválně ignoruje. Zrovna když jsem se chystal k odchodu, dveře se konečně otevřely.

Devyn měla v očích unavený výraz, ta bezstarostnost z večera, kdy jsem ji potkal, byla pryč. Usoudil jsem, že naše nečekané setkání ji rozhodilo stejně jako mě. A teď jako by nevěděla, co říct – stejně jako já.

Asi deset vteřin jsme tam stáli a jen se na sebe dívali. Jenže s každou další vteřinou, kdy mi znovu nezabouchla dveře před nosem, ze mě vyprchávalo napětí.

Výhra.

„Co tady děláš?“ zeptala se nakonec.

I když byla evidentně nervózní, moc jí to slušelo. Zatoužil jsem vzít její tvář do dlaní, přitáhnout ji k sobě a znovu ochutnat. Místo toho jsem si připomněl, že se mnou už zřejmě nechce mít nic společného.

Založil jsem si ruce v podpaží. „Nejdřív mi řekni, proč jsi mi před chvílí zabouchla dveře před nosem.“

„Jak jsi mě tu našel?“

„Jak jsem tě tu našel?“

Do háje.

Možná jsem nebyl minulých pár dní ve své kůži, ale nedošlo mi, že mě může považovat za *stalkera*. Vlastně mě to trochu urazilo.

„Nepřišel jsem za tebou, Devyn. Po tom, jak ses vypařila z hotelu, mi to bylo jasné. Nejsem stalker, věř mi.“

„Tak co tady děláš?“

„Tohle je můj dům.“

Vykulila oči. „Ty jsi majitel?“

„Jo. Přišel jsem tý dámě, co tu bydlí, vyřídit, že si ostatní nájemníci stěžujou na hluk.“

Uvolnil se jí výraz. „Ty jsi nevěděl, že jsem tady?“

Podíval jsem se jí hluboko do těch krásných zelených očí. „Ne, nevěděl.“

„Já...“ Potřásla hlavou a sklopila pohled na zem. „Bože, promiň.“

„Tohle říkáš často.“

Devyn vzhlédla. „Co?“

„Promiň.“

„Pro–“ Zarazila se. „Ježíši, málem jsem to řekla zase.“ Polkla. „Jsem nervózní.“

Ona je nervózní?

„Nebud’.“ Snažil jsem se, aby to znělo sebejistě. „Nemáš proč být nervózní. Hned tu situaci vyřeším – a ty taky. Když jsi mi před chvílí přišla otevřít, byl jsem v šoku. Vypadala jsi naštvaně, a když jsi mi zabouchla dveře před nosem, neodvážil jsem se znovu zaklepat. Jenže jsem věděl, že se musím vrátit. Potřebuju mluvit s Verou, takže jsem se na to nemohl vykašlat.“ Povzdechl jsem si. „Můžu na moment dál?“

Přikývla a uhnula stranou. Zjistil jsem, že v bytě je šílený binec – na pohovce ležely kupky nesloženého prádla a na podlaze stohy knížek.

Jak jsme stáli v obýváku naproti sobě, pořád jsem tu chemii mezi námi cítil. Od té noci, navzdory jiným okolnostem, ani trochu nezeslábla – aspoň u mě. Chtěl jsem Devyn říct, jak mi s ní bylo dobře a jak jsem rád, že ji zase vidím. Ale mlčel jsem. Držel jsem to v sobě, protože z řeči jejího těla jsem pochopil, že by nic z toho nechtěla slyšet. Měla strnulý postoj a namáhavě dýchala. Byla ve střehu.

„Jak jsem říkal...“ Odkášlal jsem si. „Přišel jsem sem, protože si nájemníci stěžují, že je v tomhle bytě pořád kravál. Ty dva pubertáči, co tady bydlí, dělají problémy už delší dobu. Jenže nedávno to dospělo do bodu, kdy s tím musíme něco dělat. Kde je ta ženská, co tady bydlí... Vera Marksová?“

„Není tu.“

„Kde je?“

„Já vlastně nevím,“ zamumlala Devyn. „Odjela.“

„Ty se staráš o děti? Kolik ti za to platí? Musí to být děsný.“

„Nic mi neplatí.“

„Nic?“ Zamračil jsem se. „Jak to?“

Devyn na okamžik uhnula pohledem. „Heath a Hannah jsou mí sourozenci.“

Vytřeštil jsem oči. „Vera Marksová je tvoje máma?“

„Jestli jí tak chceš říkat...“ Protočila panenky. „Porodila mě, to jo. To je asi tak všechno.“

Vzpomněl jsem si, jak mi její kamarádka Mia řekla, že Devyn má příšernou matku. Takže se pochopitelně nesnášely – nejspíš dlouhý příběh, který si dneska, nebo možná nikdy, nevyslechnu. Nechtěl jsem ji bombardovat otázkami, když se ještě vzpamatovávala z toho, že jsem se tu zčistajasna objevil. Ale byl jsem nekonečně zvědavý.

Co ji tenkrát večer přivedlo do baru?

Proč utekla z hotelu?

Co jí její máma provedla?

Žije v New Yorku?

Jak dlouho bydlí v tomhle bytě?

Než jsem se k něčemu rozhoupal, dveře se rozlétly a dovnitř vpadli Frick s Frackem. Brácha vypadal o něco starší než ségra, možná na patnáct. Nemohl jsem uvěřit, že tihle nechvalně proslulí spratci, kteří, jak jsem teď věděl, se jmenují Heath a Hannah, jsou její sourozenci.

„Ve výtahu byla nějaká divná ženská, která nás otravovala,“ oznámil kluk. Měl dlouhé, střapaté hnědé vlasy, které mu prakticky zakrývaly oči, a na sobě vintage triko Def Leppard.

„Šel z ní strach a chtěla po nás peníze,“ dodala jeho sestra. „Podle nás tady nebydlí. Ještě nikdy jsme ji v domě neviděli.“

Heath ukázal na chodbu. „Radši byste to měl zkontrolovat.“

Rozběhl jsem se k výtahu. Když se otevřely dveře,

při pohledu na ženu s dlouhými blond vlasy, která ležela bezvládně na zemi, se mě zmocnila panika.

Zrychlil se mi tep. *Kurva!*

Když jsem se k ní sklonil a dotkl se jí, posunula se jí paruka a mně došlo, že je z plastu.

Je to figurína.

Podělaná figurína.

Zatnul jsem zuby, vytáhl ji z kabiny a opřel na chodbě o zeď.

Otočil jsem se, abych se vrátil do bytu, ale ti spratci byli těsně za mnou a mířili na mě mobily. Podle všeho si celý ten kanadský žertík natočili. A teď, když vyšla pravda najevo, se mi nepokrytě vysmívali.

Měl jsem chuť oběma natrhnout zadek, ale pak jsem za nimi uviděl stát Devyn. Neusmívala se. Zjevně je měla na starosti, nevěděla si s nimi však rady. Nechtěl jsem vypadat jako kretén, takže místo abych na Fricka a Fracka zaječel, přinutil jsem se zasmát – i když na tom nic k smíchu nebylo.

Devyn jim vyhubovala. „Kde jste sakra sebrali tu figurínu?“

„Ukradli jsme ji v Macy’s,“ přiznala Hannah. „Prosť jsme ji popadli a vyšli s ní ven.“

Devyn ukázala za sebe. „Padejte se domů umýt. Oba!“

Když zmizeli, zůstali jsme s Devyn na chodbě sami.

Prudce jsem oddechoval, rozpolcený mezi vztekem a tím, že si kvůli té krásné ženské připadám jako pes v blízkosti hárající feny. Ale hlavně jsem ji chtěl obejmout a ujistit ji, že to, čím si teď prochází, se určitě zlepší.

„Musím jít,“ řekla konečně a otočila se k odchodu.

Následoval jsem ji. „Počkej, Devyn. Měli bysme si promluvit.“

Ohlédla se a s lítostí v očích zavrtěla hlavou. „Fakt to nejde.“

„Chápu, že máš na starosti sourozence. Nemyslím dneska večer.“

„Asi ne, Owene.“ Couvala přede mnou. „Promiň.“

Kdybych dostal cent pokaždé, když se mi omluвила...

Devyn vešla do bytu – a zavřela mi dveře před nosem.

Zase.

Kapitola 3

Owen

Co se děje? Stalo se něco?“ Když jsem se o dva dny později vrátil z práce, byla chodba našeho domu plná poldů.

„Vy tady bydlíte?“ zeptal se mě ten nejvyšší.

Přikývl jsem. „Ve druhém patře. Jsem taky jeden z majitelů.“

„Já jsem seržant Wells.“ Ukázal na dalšího poldu, který k nám přistoupil. „Tohle je můj parťák, seržant Tambour. Jedna z vašich nájemnic přišla domů a vyrušila ve svém bytě zloděje – jde o paní Ungerovou.“

„Do hajzlu. Je v pořádku?“

Polda přikývl. „Je. Tím zlodějem byl nějaký kluk. Našli jsme ho na střeše. Jediné, co jí ukradl, byla perská kočka. Podle všeho drahé plemeno. Poničil ji.“

Nechápavě jsem se zamračil. „Poničil *kočku*?“

„Ano. Původně byla bílá. Teď je oranžová s černými pruhy. Vypadá tak trochu jako tygr.“

Zavřel jsem oči. Kluk, který ukradl kočku a obarvil ji? Bylo mi naprosto jasné, kdo v tom má prsty.

„Víte, jak se ten kluk jmenuje?“

Policista zavrtěl hlavou. „Mlčí jako zařezaný. Jen oslovoval mého kolegu fízle.“

Kristepane. „Je ještě v domě?“

„Už je na cestě na okrsek kvůli výpovědi.“

Do háje. „Jasně. Můžu jít domů?“

„Jistě. Za pár minut odcházíme.“

Místo abych stiskl na výtahovém panelu dvojku, zmáčkkl jsem tlačítko do čtyřky. Nevěděl jsem, jestli je Devyn doma, ale tušil jsem, že Heath ne – protože je pravděpodobně na cestě do vězení.

Zaklepal jsem na dveře čtyřistadesítky a čekal, ale nikdo neotevřel. Zrovna když jsem chtěl odejít, zaslechl jsem zevnitř kýchnutí. A tak jsem zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji. „Devyn? Jsi tam? Je to důležitý.“

Dveře mi neotevřela Devyn, ale Hannah – mladší součást pubertální dvojky Bonnie a Clyde.

Dal jsem si ruce v bok. „Ty jsi mě neslyšela, když jsem klepal poprvý?“

„Myslela jsem, že je to někdo jinej.“

„Jako kdo? Třeba *poldové*?“

Hannah se předklonila, vystrčila hlavu ze dveří a rozhlédla se po chodbě. „Jsou tady?“

„V tomhle poschodí ne, ale jsou dole.“

„Chytili Heatha?“

Povzdechl jsem si. „Proč se sakra vloupal do bytu paní Ungerové?“

„My se tam *nevloupali*. Nechala otevřený dveře. *Vždycky* je nechává otevřený.“

„*My*? Takže ty jsi u toho byla taky?“

Hannah vzdorovitě našpulila rty.

Potřásl jsem hlavou. „Je sestra doma?“

„Není.“

„Kde je?“

„Jak to mám vědět?“

Ježíši, tyhle děti jsou fakt na zabítí. „Musíš jí zavolat a říct jí, co se stalo.“

Hannah si založila ruce v podpaží. „Nejsem práskač.“
„Tvýho bráchu odvezli do vězení, Hannah. Potřebuje pomoc.“

Vyvalila oči. „Do vězení? Jen proto, že posprejoval kočku? Ani to není trvalá barva. Ta smývatelná byla totiž levnější.“

Ukázal jsem na mobil v její ruce. „Zavolej sestře.“

„Už se stalo. Nezvedla to.“

Zavrtěl jsem hlavou. Proč mi to tak ztěžuje, když jí už volala? „Nechala jsi jí zprávu?“

„Jo, ale zatím se neozvala.“

Povzdechl jsem si. „Dobře. Teď mi řekni, co se přesně stalo, a já uvidím, co se s tím dá dělat.“

„Sjeli jsme do trojky, abysme u někoho zazvonili a utekli, ale když jsme vystoupili z výtahu, u té starý paní, co bydlí na konci chodby, byly otevřené dveře. Její nafoukaná kočka vyšla ven. A tak jsme si ji půjčili.“

Půjčili. „Aha, a pak?“

„Řekla jsem, že se nese jako tygr. A Heath prohlásil, že z ní tygra uděláme. A tak jsme ji odnesli k nám domů, skočili do drogerie a koupili oranžovou a černou barvu na vlasy. Když jsme ji obarvili, dveře u té starý paní byly pořád otevřené. Ani si nevšimla, že ta kočka zmizela. Heath chtěl natočit její reakci, až ji uvidí, a tak se vplížil dovnitř za kočkou. Neměl se nechat chytit.“

„Vězení jsou plný lidí, kteří *se neměli nechat chytit.*“

„Můžete Heathovi pomoci? Byla to jen sranda.“

Paní Ungerová opravdu měla ve zvyku nechávat pootevřené dveře, aby se její kočka mohla projít po chodbě, takže to znělo věrohodně. Nevěděl jsem, jestli s tím dokážu něco udělat, ale mohl jsem to zkusit.

Namířil jsem prst na Hannah. „Zůstaň tady. Nikam nechod’ a nic nevyváděj.“

Holčičina protočila panenky. „Když myslíte.“

„Díky.“

Seběhl jsem po schodech do třetího poschodí k bytu paní Ungerové. Netušil jsem, proč se do toho maléru pletu, ale stejně jsem zaklepal.

Otevřela mi s *poničenou* kočkou v náručí. Nehodlal jsem to říkat, ale ty pruhy se jim fakt povedly. Opravdu vypadala jako tygr.

„Dobrý den, paní Ungerová. Jak se máte?“

„Už to bylo lepší.“ Zamračila se. „Nějací chuligáni trápili tady mého Snížka.“

„Slyšel jsem. Proto jsem za vámi přišel.“

„Měli bychom mít na dveřích lepší zámky.“

Ovládl jsem se, abych neřekl: „*Musela byste zavírat dveře, aby vám ty zámky k něčemu byly.*“

„To je dobrý nápad. Pořádám se na to. Ale doufal jsem, že bysme si mohli promluvit o tom chlapci, co Snížkovi obarvil srst.“

„Co je s ním?“

„Myslíte, že bych vás mohl přesvědčit, abyste nevznesla obvinění? Tu rodinu znám. Není to špatný kluk, jen trochu divoký.“

Paní Ungerová se netvářila moc vstřícně, a tak jsem to trochu zveličil.

„Jeho matka odešla. Zůstali se sestrou sami. Dělají lumpárny a točí videa, aby na sebe upoutali pozornost, protože jim doma chybí.“

Její výraz zjehl.

Kdo ví, možná bylo na tom, co jsem si vycucal z prstu, něco pravdy. Zdálo se, že to paní Ungerová zbaštila, a tak jsem pokračoval.

„Ten kluk ve skutečnosti kočky zbožňuje. Použil smývatelnou barvu na vlasy, protože je šetrnější. Nechtěl nikomu ublížit. Byl to jen hloupý způsob, jak na sebe upozornit.“

„Já nevím...“

Stálo mě to dalších patnáct minut a slib, že později Snížkovi barvu smyju, ale paní Ungerová nakonec souhlasila, že obvinění nevznese. Věděl jsem, že policie by mohla řešit případ i bez ní, kdyby jí na tom opravdu záleželo, ale obvykle ho odloží, když poškozený účastník nespolupracuje – pokud ovšem nechce někoho příkladně potrestat. *Do pytle*. Třeba nevycválaného spratka, který nazval policistu *fízlem* a potřebuje dostat lekci.

Heath si právě teď s největší pravděpodobností kopal hrob, a tak jsem usoudil, že bude nejlepší, když zajedu na stanici. Cestou jsem cinknul tátovi. Už byl v penzi, ale třicet let pracoval u filadelfské policie, posledních patnáct let jako detektiv. Chtěl jsem se s ním poradit, ale nabídl mi něco lepšího – že zavolá na okrsek a zjistí, co v té záležitosti může udělat. Měl u newyorské policie spoustu přátel z let, kdy pracovali na společných případech.

Vešel jsem na místní okrsek a zamířil rovnou k recepčnímu pultu. „Zdravím, hledám Heatha...“ *Sakra. Má ten kluk stejné příjmení jako Vera?* „Ehm... Je mu tak patnáct a asi před hodinou ho sem přivezli.“

Policista zvedl hlavu. „Nejste syn Franka Dawsona?“

Usmál jsem se. „Jsem.“

„Dobře, že jste otcí zavolal. Ten kluk je na ránu. Máte kliku, že Frankovi něco dlužím.“ Potřásl hlavou. „Zavolal jsem poškozené. Chce případ odložit. A tak ho necháme jít... prozatím. Ale věřte mi, ten kluk se sem vrátí, jestli se něco nezmění.“

„Moc děkuju, pane. Vážím si toho.“

„Zavolám nahoru, aby ho přivedli. Možná to pár minut potrvá.“

„Super. Ještě jednou díky.“

Z pár minut byla skoro hodina. Heathovi zjevně neřekli, kdo mu přišel zachránit zadek, protože vypadal dost šokovaně, když mě uviděl.

„Co tady –“

Zvedl jsem ruku, abych ho zarazil. „Promluvíme si venku. A tím *promluvíme* myslím, že já *budu mluvit* a ty poslouchat.“

Heath se zamračil, ale přikývl.

Policista za pultem znovu zvedl hlavu. „Držím palce.“

Jakmile jsme byli na ulici, mlčky jsem se vydal po chodníku a teprve pár budov od policejní stanice se otočil k Heathovi. „Zbláznil ses?“

„Myslel jsem, že budu mít spoustu zhlídnutí.“

„Zprvů...“ Natáhl jsem ruku. „Dej mi mobil.“

„Proč?“

„Abych to video smazal. A jestli budeš dělat potíže, odvedu tě zpátky na stanici. Musel jsem přemluvit paní Ungerovou, aby nevznesla obvinění. A obrátit se na svého tátu, kterej je policista v penzi, aby tě vytáhl z průšvihů.“

Když mi Heath podal telefon, vymazal jsem video a vrátil mu ho.

„Řeknete to Devyn?“ zeptal se.

„Samozřejmě, že jí to řeknu. Je za tebe zodpovědná.“

Kluk se zamračil, ale mlčel.

Kývl jsem ke stanici metra. „Dělej. Pojedeme.“

„Kam?“

„Uděláme si malou zastávku.“

„Kde?“

„Uvidíš.“

S Angelo's ve Filadelfii se to nedalo srovnat, ale byl to zatraceně dobrý podnik. Vzal jsem Heatha do Joe's v Greenwich Village na pizzu, což vždycky dělal můj táta, když mi chtěl dát kázání. Většinou to znamenalo, že jsem v maléru, ale postupně jsem ocenil, že mě táta jen tak neseřval a nedal mi na měsíc zaracha, jako to dělala většina otců. Otevřeně si se mnou u pizzy promluvil, takže bylo skoro nemožné, abych vypnul a neposlouchal. Nechápejte mě špatně, stejně jsem dostal na měsíc zaracha – ale táta to zařídil tak, že jsem si ho nejdřív vyslechl.

Počkal jsem, až se Heath pustí do druhého kousku, a teprve pak na něj vystartoval.

„Takže, povídej. Proč se ségrou tak vyvádíte?“

Heath pokrčil rameny. „Je tady nuda. Není tu co dělat.“

„Žijete v *New Yorku*. Tohle město je všechno možný, rozhodně ne nudný.“

Znovu pokrčil rameny. „Tak co tu máme dělat?“

„Psát úkoly, učit se, pomáhat Devyn s domácností.“

„Jak jsem řekl, nuda.“

„Co není nudný?“

„Nevím.“

„Máš nějaký koníčky? Děláš nějaký sport?“

„Ani ne.“

Poškrábal jsem se na bradě. „Točíš spoustu videí. To tě baví?“

„Jo.“

„Nemáte ve škole filmový nebo fotografický kroužek, kam by ses mohl přihlásit?“

„Nevím.“

„Tak proč to nezjistíš?“

„Zkusím to.“

„Mám návrh – už nebudete dělat ty blbosti, kterými se bavíte posledních pár měsíců. Přestanete lít lidem

vodu na hlavu, krást figuríny z obchodáku nebo sprejovat sousedkám kočky. Jestli se nudíte, najdete si zábavu, která vás nedostane do maléru. Ale podle mě je za těma vašima vylomeninama asi něco víc než nuda. Chceš vědět, co si myslím?“

Heath se zamračil. „Ani ne.“

Usmál jsem se. „Jsem rád, že tě to zajímá. Myslím, že se na sebe snažíte upozornit. Vaše máma tady není, a když je, stejně si vás nevšimá. To je celkem častý, že se pubertáci, a někdy taky dospělí, snaží přitáhnout pozornost nevhodným způsobem – koneckonců i to, že na vás někdo křičí, je projev zájmu.“

„Nesnažíme se na sebe upozornit.“

„Fakt? Tak proč dáváte videa na sociální sítě?“

Na to samozřejmě neměl co říct.

Povzdechl jsem si. „Hele, nepřísluší mi, abych ti tu kázal. Vlastně ani nevím, jestli je vůbec něco z toho, co říkám, správný. Ale z nějakýho nesmyslnýho důvodu jsem se do toho rozhodl vložit. A nedělám nic napůl. Takže bych ti rád pomohl.“

Heath si strčil do pusy zbytek pizzy a několik následujících minut mlčel. Překvapilo mě, když konečně promluvil.

„Kdysi jsem měl videokameru. Bavilo mě točit filmy a tak.“

„Vážně? Co se s ní stalo?“

„Prodali jsme ji do bazaru.“

„Proč, když tě bavilo točit filmy?“

„Protože už jsme prodali všechny máminy cetky, když zmizela a došly nám konzervy.“

Bodlo mě u srdce. „Promiň, kámo.“

Znovu pokrčil rameny. Ale když pootevřel dvířka, rozhodl jsem se zjistit víc.

„Jak často se to stává? Totiž, že máma zmizí.“